

El cant de la joventut

Montserrat Roig

El cant de la joventut

No premia les parpelles, només deixava que descansessin. Ho feia cada matí, abans que no entrés la infermera. Li agradava tenir els ulls aclucats, com si hi hagués un mocador transparent, color rosa clar. Un mocador de seda. Després, aniria obrint les parpelles i veuria que tot seguia al seu lloc. Els obria perquè volia, com podia moure les mans i decantar una mica el cap. Mirà cap amunt: per la finestra entrava la llum lletosa de la primera hora del dia, encara somnolent. Veíé les parets blanques, deslluïdes i, al mig de l'habitació, el paravent. Sí, tot seguia al seu lloc. Els objectes es desvetllaven amb ella. Hi tornaven a ser, després de la nit, tan curta. Als hospitals, les nits són molt curtes.

Va escoltar la respiració feixuga, sorda, de la senyora que hi havia darrera del paravent. Era una respiració ronca, com si tingués una màquina damunt el pit. La ranera de la mort. Des que l'havien traslladada a aquesta habitació, la senyora de darrera el paravent seria la quarta que es moriria. Les inspiracions eren cada vegada més distanciades, més sordes, fins que arribaria la matinada i ja no sentiria res. Totes morien a la matinada. Com la nit. El doctor de la sala gran li havia dit una vegada que el fenomen es devia al cortisol, l'hormona de la creixença. Per això li agradava de sentir-se les parpelles damunt els ulls, obrir-los a poc a poc, comprovar que tot seguia al seu lloc. Ella no els deia res, a les senyores que posaven darrera el paravent. Tampoc no l'haurien sentida. Els cossos no tenen res a dir-se, encara que procurava de respirar amb un altre compàs. Per cada inspiració de l'altra, ella en feia dues. Deixava que els pulmons s'omplissin d'oxigen, com si aquest baixés fins a l'estómac, i després el deixava anar pels narius, amb suavitat, amb ritme. No, no la unia res amb el cos que hi havia darrera el paravent. Eren, només, dos cossos contemporanis. Els cossos de dues velles instal·lades a l'habitació del pis de dalt, traslladades des de la sala gran per morir-hi. Les unes morien de pressa, les altres tardaven una mica més.